

אורחים

קוטאר אינו מקטר

סטודנטית ישראלית אוהבת סטודנט אמריקאי. לסטודנט האמריקני יש חבר ערבי הישראלי והאמריקאי נפגשים באוניברסיטה בירושלים. האמריקאי והערבי אינם יכולים להיפגש - כי הערבי נמצא היום מן הצד השני של ירושלים, ליתר דיוק, הוא מנהיג קבוצת פיאיון. מצב זה הוא טבעי ומציאותי בהחלט. אלא שעם קצת רצון, וקצת דימיון, ייפגשו האמריקאי והערבי, ביוזמת הישראלית דו-קא. כך מכתוב תסריטו של ירושלים ירושלים, הסרט שהחלו בהפקתו, השבוע, ואשר ממכת ראשון נראה כסיפור אהבה פשוט, ותו לא. ולפתע, מתברר שסוף-סוף עושים בארץ סרט על בעייה הנוגעת לארץ. וזה יוצר דמיון. זאת מתברר למפיק רם בן-אפרים, אשר נתקל, בכל פעם שהוא מבקש תמיכה ממשלחית רשמית, באותה תגובה: "נראה את התסריט, ואז נשקול ל-גופו של עניין". גופו של עניין, פירושו

טום ג'ונס לעניים

הורט: גברת אחרת באותה אדרת

בחוסר המצאות מקוריות, ובעיקר בהרבה נקודות בהן נדמה כאילו נעצר הסרט ומהרהר לאיזה כיוון כדאי לנוע.

דייוו הוטא (מריס, תל-אביב, אנליה) - סרט המתיימר איכשהו להחזיר אל הבד את האווירה והתכונות אשר אפיינו את "טום ג'ונס" וגרמו להצלחתו. אבל חוץ מבגדי התקופה - אין כל דימיון. הסיפור: בנו של שודד סקוטי מפורסם, שנתלה בגיל 21, נשבע לחזור על כל מביצעי אביו, ואפילו לעלות עליהם. התקופה, אישם במאה ה-18, כנראה, והגיבור, דייוו האגארט, מכניס, גונב-גונבות, נמלט מבית-כלא, או שודד כרכרת-דואר בעיקר לשם התענוג שבדבר, ולא דווקא לשם רדיפת-בצע. בכל הרפתקאותיו רודפת אחריו נערה שחכיר עוד בילדותו, המשמשת כמצפון-נייד, אבל לא משכנע ביותר.

הבמאי, ג'והן יוסטון, המסתפק בשנים האחרונות בעיקר במעמדו כאישיות ציבורית, והמביים סרטים כאילו כדי לגרש מפניו את השיעמוס, הוציא מתחת ידיו מלאכה מקצועית, מצולמת להפליא, משוחקת היטב עליידי ג'ון הורט בתפקיד הראשי, ושחקני-מישנה כמו רונאלד פרייזר ורברט מורלי - אבל מתבזבזת בהרבה סצינות שיגרתיות,

היבוגד שלא בגד

ברונסון ואולמן: בוגד זזביב

של דבר חסר גם בנימוי וגם בעריכה, אותו קמפוז של דמיון שהפך את הרדיפה ב"בוליס" לסצינה בלתי-נשכחת, ואף-על-פי-כן, "בשם החברים" הוא סרט מהוגן בהחלט: הוא מביטח מתח ופעילות, ומספק אותם בכמויות,

בשם החברים (אסתר, תל-אביב, צרפת) - מותחן ופעולון בינוני בהחלט, על כנופית מב-ריחים שנמלטה מבית-הסוהר ובאה לעיירת-קייט בדרום-צרפת, לנקום במי שהשיל בזמנו נסיון בריחה מהכלא. בתנאים רגילים היו הנוקמים צריכים להיות גיבורים, ואילו היבוגד - נבל. אבל, מאחר וצ'רלס ברונסון הוא זה שמגלם את היבוגד, אין הבעייה קיימת כלל. היום, ברונסון יכול להיות רק גיבור. ובסרט זה, כשהוא מגלם אסיר-לשעבר שהיה לבעל סמינת-טיוולים להשכרה, ובעל לאשה נאה ומבינה (ליב אולמן), הוא מספק את כל מה שמעריצותיו מצפות ממנו: שירירים עבותים, הליכה חתולית, מבטים נוקשים והתנהגות גברית. הבמאי טרנס יאנג, שרכש לעצמו שם של מומחה למ-עולונים, לאחר שביים את ה"בונדיס" הראשונים, מתגלה כאן כבעל-מלאכה לכל דבר. הוא נוטל סיפור-מתח ומתרגם אותו לתמונות ללא כל השראה ויוזאלית ראוייה-לציון. הדרכת השחקנים שלו אינה מן המעולות ביותר, ורעיונותיו לסצינות מותחות נעדרת לא פעם מקוריות. לדוגמה: סצינת הדהירה במכונית זו סצינה עשויה במקצועיות. היא מרתקת, היא מותחת, יש בה תעלולים המעידים על נוכחותו של נהג-מירוצים מנוסה, אבל בסופו

שחקן ניקוד וידיאמסון פאסיט בסין

צדם ראור קוטאר ברט לנקסטר בוויאטנאם

סרט מעניין ויוצא-דופן, עם מישחק מעולה של ג'ק ניקולסון. * * * מרכבות האלים (תכלת, גר-מניה) - תעודון המנסה להוכיח, בשפה יבשה ובטיעונים שאינם תמיד משכנעים, כי ייתכנו חיים מחוץ לכדור-הארץ, אשר הש-פעם ניכרת בתרבות ימינו.

* * * סיפור אהבה (חן, ארצות-הברית) - אגדה מתוקה-תמוצה על אהבת צעירים באוניברסיטה אמריקאית. אידיאלי לנשים ה-אוהבות להזיל דמעות בקולנוע.

* * * בתו של ראיין (צפון, ארצות-הברית) - אהבה על רקע מלחמת-השיחרור של אירלנד. ארוך מדי, מעייף לעתים, אבל יש בו צילומים מעולים וכמה סצינות בנור-יות היטב.

ירושלים

* * * אני אוהב את אשתי (עדן, ארצות-הברית) - קומדיה על חיי המשפחה של רופא אמריקאי המטופל באשה, ילדים וכמה מאהבות בעת ובעונה אחת. הצגת-ראחה של אליזט גולד.

* * * הנועזים בעורף האוייב (אר-נון, ארצות-הברית) - מלחמן שמטרתו לבדר. אם אפשר להתעלם מן האבסורד ש-עצם הריגת אנשים יכודה לשעשע, יש כאן לא מעט בידור, בזכותם האדיבה של שח-קנים כמו זונלד סאתרלנד וטלי סאבאלס.

אמרים לו אישית משהו, מעדיף לעבוד עם במאים הנותנים לו הרגשה טובה ("אני תר-שב שכאן אני ארגיש טוב מאוד!") ומוכן להפתיע בכל מיני דברים שלא מצפים להם. באנגליה הוא נחשב לאחד השחקנים ה-גדולים של התקופה, השבועון טיים ראה בו את היורש הבלעדי לדורם של גילגוד, אוליביה וריצ'ארדסון. אבל דבר זה לא הפ-רעו לו לצאת לשנתיים שבתוך בהם לא עשה שום דבר, אלא התרכז בתוך עצמו והתכונן להמשך העבודה.

מישהו אומר לו כי עם קול עמוק ונעים כשלו צריך היה לשיר, ויליאמסון משיב ללא היסוס כי אומנם תקליט ארוך-נגון מי שלו, שיכלול גם כמה משיריו של סינטרה, עומד לצאת בקרוב לשוק.

ושמא מקנת גם בנפשו של ויליאמסון שאיפה להיות קצת יותר משחקן? אולי ל-ביים? "לעולם לא. אינני חכם די הצורך לשם כך. לא אוכל להסביר לאחרים בצורה מובנת מה אני רוצה מהם. כל מה שאני יודע הוא להאזין לבמאי, להשתדל להבין את הוראותיו, ולספק את רצונו, בעזרת השם."

תדרין

תל-אביב

* * * רסיסי חיים (סטודיו, ארצות-הברית) - מסעותיו של אמריקאי משכיל שאינו מוצא את מקומו בין בני-מינו, ואינו יכול להשלים עם חיים בין פשוטי-העם.

מחטיא לגמרי את כוונותיו. ימני בשמאל. אם כי הוא מסתייג, קי-צונית, מדיעותיו הפוליטיות של ג.דאר (אח-רת ודאי לא היה בא לארץ) טוען קוטאר, כי גודאר הוא הגאון היחידי בקולנוע היום. "יש עוד אנשים מוכשרים ורציניים, אבל לא גאונים". ואשר לדיעת הפוליטיות של גודאר, הוא אומר: "אינני מאמין שהוא קר-מוניסט או מאויסט. הוא מארכסיסט. הוא מהפכן. אילו היה חי בסין, אין לי שום ספק שהיה עושה סרטים פאסיטיים."

נסיונו היחידי של קוטאר כבמאי היה סרט תעודי-מלחמה בשם "לדי האפר" (הוצג בקולנוע תכלת, בשעתו) שחל כשלוש קופ-תי חרוץ. מדוע? "קודם כל, לא היו בו כוכבים. עם ברט לאנקסטר בתפקיד ויאט-נאמי, היו לי הרבה יותר סיכויים". הסרט, שתיאר טילטולים של שני ילדים מצד אחד לשני במלחמת ויאט-נאם, נפל באירופה בין שני כיסאות נפרדים. הקומו-ניסטים טענו שהוא ימני, מאחר ולא אף את ארצות-הברית. ואילו הימניים ראו בו סרט שמאלי מובהק, מאחר ורק אנשי שמאל מעזים להציג את מלחמת ויאט-נאם באור לא-סימפטי.

לא די חכם. אם קוטאר הוא איש ה-מצי בפוליטיקה, אם הוא רוצה בכך או לא, אחרי כל הסרטים שצילם, ניקול ויל-יאמסון הוא איש המצוי בעיקר במלאכת המישחק.

זהו הדבר היחידי שאני יודע לעשות, הכישרון הקטן היחידי שלי, הוא מצדק את עצמו. ויליאמסון מתייחס מאוד ברצינות לכישרון זה. הוא משחק רק בתפקידים אשר